

Raketa GKL uspješno lansirana

infozona.hr/news/gkl-raketa-uspjesno-lansirana/9358

Raketa GKL lansirala je u zvijezde i protagoniste i publiku, pokazavši što je sve potrebno da netko bude astronaut, ali pokazavši i da se jednako važnim i uzbudljivim istraživanjima bave i oni koji sudjeluju u stvaranju predstave - teatronauti.

Jedna od najvećih vrlina, ali i jedan od najtežih zadataka teatra objekta jest da provocira imaginaciju i da time ne samo uvlači publiku u predstavu, nego je na neki način čini koautorom (publika je, dakako, uvijek koautor no u ovom slučaju ona to nije samo na recepcijskom kraju kazališne osi, nego i na onom kreacijskom). Premda su svakodnevni predmeti smješteni u scenski kontekst, što ih čini sugestivnima, ipak je na publici da ih izmašta do kraja. Drugim riječima, autori elemente predstave povezuju s novim značenjima i predstava ne može uspjeti ako publika ne pristane na novostvorenu konvenciju. Upravo je jednim takvim pozivom na maštanje započela premijerna izvedba predstave *U zvijezde*, u režiji **Saše Božića** i **Ksenije Zec**. Budući da je riječ o predstavi koja između ostalog educira o nekima od osnovnih pojava i pravila koja vrijede za svemir i one koji ga žele istraživati, ne preostaje nam ništa drugo nego istražiti je s pomoću tri također vrlo važna zakona koja bi trebao poznavati svatko, bilo da želi istraživati svemir, kazalište ili nešto treće.

1. Newtonov zakon: Svako tijelo ostaje u stanju mirovanja ili jednolikoga gibanja po pravcu dok ga neka vanjska sila ne prisili da to stanje promijeni.

Jastuci na hrpi koji se polako, u harmoniji s glazbom (**Damir Šimunović**), počinju kretati, a zatim i razdvajati, ostavljali su dojam da je u tijeku kakva kazališna mitoza, kojom će se tako najavljena začudnost samo nastaviti umnažati. Dojam je, pokazalo se, bio sasvim točan. Na čistoj pozornici osim jastuka se nalazila još samo jedna stijena-platno, koja je doprinijela svemirskoj atmosferi a istovremeno poslužila i za projekciju i najavila upravo multifunkcionalnost kao ključ predstave. Naime, jastuci su se po potrebi pretvarali u planinu ili u svemirski brod i vraćali se u svoju izvornu *ulogu*, kostimi glumaca istovremeno su bili i pidžame i svemirske uniforme a jednostavnim dodatkom brzo su i efektno protagoniste pretvarali u izvanzemaljce (scenografiju i kostime potpisuje **Zdravka Ivandija Kirigin**), dok se glazbena podloga istovremeno pratila s ritmom izvedbe, a po potrebi je unosila i dodatnu dozu humora. Jastuci u jednoj boji i pet kostima u pet boja stvorili su kontrast koji je, gotovo jednako snažno kao samo svjetlo (**Lucijan Roki**), u središte pažnje postavljao upravo glumce, dok bi jastuci oživjeli tek kad bi im oni udahnuili život, baš kao što to inače čine s lutkama. Drugim riječima - svaki element predstave bio je funkcionalan, no bio je to upravo zahvaljujući pet centripetalnih sila koje sve pokreću, povezuju i koje se redom zovu **Petar Konkoj Cailliau**, **Petra Kovačić**, **Andrea Majica**, **Tvrtko Štajcer** i **Justina Vojaković-Fingler**.

2. Newtonov zakon: Brzina promjene količine gibanja tijela jednaka je sili koja djeluje na tijelo (pojednostavnjeno, sila masi daje ubrzanje).

Scenski je pokret ponio možda i najveći teret *stvaranja nečega ni iz čega*, odnosno poticanja na maštanje. Glumci su kretanjem, suradnjom, usklađenošću, ali i iznimnom okretnošću u predstavu unijeli nesvakidašnju dozu dinamike, a paralelno s tim i humora koji je manjim dijelom crpljen iz teksta, a više iz pokreta i mimike. S pokretom su pod ruku išli zvučni efekti koji su morali biti precizni i jasni, podudarni s njim poput mehanike sata. To je bio uvjet da se glumci, pretvarajući se iz znatiželjne petorke u *zvjezdane mornare*, pretvore i u liječnice, pa i glazbene instrumente, u kondicijske trenere, u levitirajuća tijela u bestežinskom stanju ili u borbe sa svjetlosnim mačevima poput onih iz Ratova zvijezda. U igru su integrirali i transformaciju scene pa gotovo da i nisu imali predaha, a nije ga imao ni gledatelj kojem je preostalo tek da trepće što manje kako ne bi propustio ništa od začudnosti koja se po pozornici rasipala gotovo brzinom svjetlosti.

Jedini trenuci kad pažnja nije bila primarno na glumcima bili su oni kad su se za prikaz pojedinih prizora koristila multimedijaska pomagala. Kažemo namjerno pomagala jer ova predstava nije upala u tehnološku zamku koja često rezultira time da efekti dominiraju nad glumcem, već su zaista korišteni kao dopuna, kao produžetak kojim je ujedno lansiranje rakete GKL u svemir prikazano i efektno i duhovito. Zahvaljujući takvoj scenskoj sinergiji, inercijska sila koja je uvijek opasna ako ovlada publikom, uspješno je poništena.

3. Newtonov zakon: Akcija i reakcija

GKL-ova raketa lansirala je tako u zvijezde i protagoniste i publiku pokazavši što je sve potrebno da netko bude astronaut, ali pokazavši i da se jednako važnim i uzbudljivim istraživanjima bave oni koji sudjeluju u stvaranju predstave - teatronauti. U teatru objekta kao jednoj zasebnoj kazališnoj galaksiji, rekli smo, imaginacija publike posebno je neophodna jer se pojedini elementi predstave *dovršavaju* upravo u mašti gledatelja. Imajući to na umu, preostaje još reći iduće: povratna informacija koju su izazvali stimulansi mašte, posredstvom glumaca, kostima, scenografije i glazbe, dovodi nas do prepoznavanja 3. Newtonova zakona – onog prema kojem se svakoj akciji suprotstavlja intenzitetom jednaka reakcija.

Lajkaj nas na Fejsu
i ostani informiran ;)